

PODSTĘPNIK (2) *sb m*

o jasne.

[*sg N* podstępnik.] ◊ [*pl N* podstępniczy (2).] ◊ [*A* podstępniki.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. [*Ten, kto chce wyrzucić komuś coś złego: (marg)* Imioná wżytkie nieco znączą. (-) Iahakow podstępnik. Iudá álbo Iehudá wyznawájący. *BudUrząd* 80.

podstępnik czyj: Y oglądáło oko moje podstępniki moje [*in hostibus meis*] *BudBib Ps* 91/12 (*Linde*).

W połączeniu szeregowym: Ale ftárći lą zwodnicy/ podeptáni podstępniczy/ zbići włócznicy WujPosŚw 1584 341 (*Linde*).]

2. *Ten, kto chce kogoś przyłapać na czymś (2) : iż Pan ząwždy widzi pokrytość á fáłeczność ięzyká [...]/ gdy mu ci niefláchetni podftępniczzy/ á ty omylne ná then czás kfiążetá ábo połłowie/ piękne łłowká podawáią RejPos* 251.

Szereg: »omylacz a podstępnik« (1): Pátrzayże pilno/ co oni omylacze á oni podftępnicy wnet wczýnili RejPos 225.

Synonim: podchwytacz.

Cf **PODSTĘPCA**

KW, MM